

Sygn. akt VII U 1247/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy P. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania P. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 24 czerwca 2015 roku znak: (...)

z dnia 13 lipca 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżone decyzje i ustala P. F. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 1247/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił P. F. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych oraz 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Decyzją z dnia 13 lipca 2015 roku organ rentowy ponownie odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z powodu nie udokumentowania stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat.

Odwołanie od powyższych decyzji wniósł P. F. domagając się ich zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował w warunkach szczególnych od dnia 1 grudnia 1979 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

P. F. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym ostatecznie udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz uzupełniających (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w dniu 18 sierpnia 1975 roku został zatrudniony w (...) Zakładach (...) w M. na stanowisku elektromechanika urządzeń w Dziale (...) (k. 3,5 akt osobowych – k. 25). W okresie od dnia (...) roku odbywał zasadniczą służbę wojskową (k. 39a0). Od dnia 19 listopada 1977 roku zajmował stanowisko elektromechanika

urządzeń chłodniczych. Na dzień 1 września 1978 roku jego stanowisko pracy określano jako elektryk (k. 6 ao). W dniu 30 lipca 1979 roku było to stanowisko technika elektryka (k. 7 ao). W okresie od dnia 4 października 1979 roku do dnia 23 listopada 1979 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku elektromontera górniczych urządzeń elektrycznych (k. 12 ao). Od dnia 1 grudnia 1979 roku powrócił do pracy do Zakładów w M. na stanowisko elektromontera (k. 13 ao). Od 1 czerwca 1982 roku zajmował stanowisko elektromechanika (k. 18 ao). Od dnia 14 września 1998 roku było to stanowisko elektryka. Zajmował je w dniu 31 grudnia 1998 roku (k. 60 ao).

Zakład zajmował się przetwórstwem owoców i warzyw. Znajdowało się w nim 6 działów produkcyjnych. Zadaniem wnioskodawcy było zabezpieczenie dostawy prądu dla tych działów. W głównej stacji zasilania znajdowały się urządzenia pod napięciem 6 kW. Wnioskodawca sprawdzał wszystkie te urządzenia. Robił to wspólnie z drugim pracownikiem z uwagi na obowiązujące przepisy bezpieczeństwa. Następnie wykonywał zlecenia z hal produkcyjnych lub samodzielnie sprawdzał czy silniki pracują prawidłowo. Dokonywał wymiany silników. Awary zdarzały się często i z tego powodu w zakładzie było 5 stacji transformatorowych, aby móc wyłączyć jedynie część napięcia i nie wstrzymywać całej produkcji. Przez cały okres zatrudnienia zajmował się nadzorem nad urządzeniami elektroenergetycznymi pod wysokim napięciem. W angażach tego rodzaju stanowisko określano jako elektryk, elektromonter i elektromechanik. Co pół roku wykonywał konserwację głównej stacji zasilania wraz ze wszystkimi elektromonterami. Odbywało się to w niedzielę, trwało 8 godzin i wówczas zakład nie pracował. (zeznania wnioskodawcy – k. 19v-20, 36v; zeznania W. G. – k. 35v-36, zeznania J. K. – k. 36-36v).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z Zakładów w M. zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. W. G. był tam zatrudniony od 1971 roku do 2000 roku jako elektromonter. J. K. w latach 1958-1996 zajmował stanowisko elektryka dyżurnego. Świadczyli wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadczyli jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca zajmował się bieżącym utrzymaniem maszyn pracujących w ruchu ciągłym pod napięciem oraz konserwacją sieci energetycznej w zakładzie pracującej pod bardzo wysokim napięciem. Pracodawca dla tego rodzaju pracy w angażach wskazywał stanowiska elektryka, elektromontera lub elektromechanika. Zeznania te były zgodne z twierdzeniami wnioskodawcy. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 1 grudnia 1979 roku do dnia 13 grudnia 1998 roku (łącznie 19 lat i miesiąc) wskazaną w wykazie A, dziale II. prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych., załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu,

na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat – 19 lat i miesiąc. Tym samym spełnia wszystkie z wymaganych przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić P. F. prawo do emerytury od dnia(...)roku tj. od dnia ukończenia 60 roku życia. Ubocznie należy wskazać, że pracujący na takim samym jak wnioskodawca stanowisku W. G. otrzymał z tytułu tej pracy wcześniejszą emeryturę (zeznania świadka k.35).

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.